

עלון שבועי מבית 'בני אמונים' וכל האמונים

מאוצרות אמונים

פניני אמן ותפלה בפרשה

שלוש תפלות בכונת הלב

"והיה עקב תשמעו" (ז יב)

כתב רבי יעקב אבוחצירה בעל 'אביר יעקב':

מפסוק זה נוכל ללמוד רמז על חובתנו להתפלל שלוש פעמים ביום בכונת הלב ובשמחה, וכדלהלן:

"עקב תשמעו" - ראשי תבות: "עבודה קבועה בלב, תפלת שחרית, מנחה ערבית - ובכל נפשכם". הקדים הכתוב לכך "והיה" - לשון שמחה, ללמד כי הרץ בשמחה לבית הכנסת להתפלל שלוש תפלות בכל יום, יזכה לשכר הנפלא הכתוב בפסוקים הבאים.

מחשיף הלבן

ברכה מתוך אהבה

"ואהבה וברכה" (ז יג)

פרש האדמו"ר רבי משה יחיאל מאז'ורוב:

הקדימה התורה "ואהבה" ל: "וברכה", ללמד שעל הברכה לבא תמיד מתוך אהבה, וכפי שתקנו אף בנסח ברכת הפנהים: "וצנו לברך את עמו ישראל באהבה", וכן הורונו חכמים בזהר הקדוש (נשא קמז ב) שכל כהן שאינו אוהב את ישראל לא יברך ברכת פנהים.

באר משה"כ כי תצא

השלף על ה' יהבך

"כי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה ממני איכה אוכל להורישם; לא תירא מהם" (ז יד)

פרש רבי יוסף חבר רבה של קנישתין:

רק לאחר שתשיב אל לבבך כי אכן "רבים הגוים האלה ממני" ואין בכחך לנצחם, אזי "לא תירא מהם". וזאת משום שהבנה זו תביאך לתלות ייבך בה', לשם בטחונך בו ולהתפלל אליו מקורות לבך, ותפלה שכזו - דינה להתקבל.

סדר זמנים, בהקדמתו מן המחבר

אמן - הגדולה מפלם

"אריך חטה וישערה וגפנו ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש" (ח ה)

במסכת ברכות (מח א) אמרו חכמינו זכרונם לברכה, כי הפסוק מונה את הפרות לפי סדר חשיבותם, ולפיכך המקדש בפסוק מקדם לברכה.

בבקורו של נשיא בני אמונים רבי יעקב דב מרמורשטיין במעונו של ראב"ד ירושלים הגר"מ שטרנבוף שליט"א, אמר הראב"ד כי מדברי חכמים אלו נתן ללמד אף על חשיבותה של עניית אמן:

בזהר הקדוש (ראה תיקון חדש ח"ב פג א) מובא, כי בתבת 'צד' ק"ן נרמזו מכסת הדברים שבקדשה שיש לומר מידי יום: צ' אמינים, ד' קדשות, י' קדישים וק' ברכות. יש להניח כי אף במימרה זו נמנו הדברים לפי סדר

חשיבותם, ונמצא אפוא שעניית אמן חשובה מכלם, וכפי שאמרו חכמים (ברכות נג ב): "גדול העונה אמן יותר מן המברך".

רזי אמונים

'כי ה' הוא הנותן לך כח' לעניית אמן

"וזכרת את ה' אלקיך כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל" (ה יח)

פרש החיד"א:

ידוע כי מכל מצוה ומצוה שעושה האדם נברא מלאך העומד לזכותו, ונמצא שלצדיקים המרובים במצוות יש 'חיל' שלם של מלאכים העומדים לזכותם. מזהירנו הכתוב לבל יגבה לבנו על 'חיל' זה שצברנו, אלא: "וזכרת את ה'... הוא הנותן לך כח לעשות" את המצוות, שמכוח נוצר "חיל" זה. ויש להוסיף, כי הנה ידוע שאמן היא בגימטריה 'מלאך', וכוון שיכול האדם לענותה אין ספר פעמים בחייו, נמצא שאין מצוה כמותה שיכולה לזקוף לזכותו מלאכים עד אין מספר. ויש לומר כי על כן נקט הכתוב לשון: "כח לעשות חיל", שהרי האמן צריכה להאמר 'בכל כחו' (שבת קט ב).

צוארי שלל ונקלה קנטרס 'השינה האית' עמ' יח

להסמיך בקשה להודאה

"ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך" (ח ט)

בסיים ברכת המזון נוהגים אנו להרבות בבקשות ובתחנונות. כמה באורים נאמרו על טעם הדבר, להלן יובא שנים מהם:

א. החפץ חיים פרש זאת על פי היסוד שכתב רבנו בחיי (שמות יט א): "התפלה יותר נשמעת בשעת עשיית המצוה", על כן בשעת קיום מצות ברכת המזון ראוי שתתפלל על צרכינו.

הוסיף והאיר הגאון רבי אברהם ארלונגר שליט"א ראש ישיבת 'קול תורה', כי אם נקפיד על תקנת האו"י הקדוש לומר לפני התפלה: "הריני מקבל על עצמי מצות עשה של וזהבתי לרעך כמוך", התפלה כלה תאמר מפינו מתוך אהבת ישראל, וכך נרויח שתהיה לה את סגולת 'תפלה בשעת עשיית המצוה' שכאמור היא נשמעת יותר.

ב. באפן נוסף באר זאת הגאון רבי לייב מיינברג שליט"א ראש ישיבת 'המתמידים', על פי דברי הטור בפרושו לתורה (בראשית כט לה), שבכל עת שמוזה האדם לברוא על העבר, יסמיך לך בקשה על העתיד, כדי שלא ישמע

כמי שקבל את כל מבקשו מרבו ואינו זקוק ליותר. על כן אף אנו, משמסימים הגנו להודות לה' בברכת המזון, מוסיפים אנו מיד בקשות על העתיד.

חפץ חיים ע"ת כי תבוא: 'ברכת אברהם' מאמרים עמ' רצו, הגש"פ בן מלך עמ' קצ

'המתפלל על חברו' מעמק הלב

"שמע ישראל אתה עבר היום את ה'רדן" (ט א)

"מהו אתה עובר?" אמר רבי תנחומא: שהיה משה מחבט [מתאמץ] לפניו ואומר להם: אתם עוברים, אני איני עובר! ופותח להם פתח, שמא יבקשו עליו רחמים" (דב"ר ג יא).

מדוע לא בקש משה מבני ישראל במפרש שיתפללו בעבורו?

באר רבי יעקב חיים סופר בעל 'פך החיים':

תכן שהמפציר בחברו שיתפלל עליו, יגרם שחברו יתפלל עליו לבסוף מן השפה ויחזיק כפי לא להשיב פניו ריקם. אולם המתעורר מעצמו לבקש על חברו, בנדאי עושה זאת מעמק הלב, ולפיכך העדיף משה לרמז לישראל שיתפללו עליו, מלהורות להם במפרש.

באפן אחר פרש זאת האמרי אמת:

בהוראת הקדוש ברוך הוא למשה (לעיל ג ט): "אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה", נכללה אף הוראה שלא יבקש מאחרים שיתפללו עליו, ולפיכך בקש זאת מישראל בדרך רמז.

שמח ישראל 'לגרו' (סופר); לקוטי יהודה

ברכה כנגד מגפה

"ועתה ישראל מה ה' אלקיך טאל מעמד" (י יב)

מפסוק זה דרשו חכמים (מנחות מג ב; זתר קרח קעט א) את החובה לברך מאה ברכות בכל יום, בדרושים: "אל תקרי מה' - אלא מאה".

קשיה עצומה הקשה האדמו"ר רבי שלמה איגר מלבלין על מטבע הברכות שבדיני:

במסכת נדרים (י ב, ע"פ שלי"ה פסחים רנז) הזהירו חכמים את המפדש קרבן, שיאמר בגסות הקדשה: 'קרבן לה', ולא: 'לה' קרבן', שמא ימות אחר שיאמר "לה" קדם שסיפיק לומר 'קרבן', ונמצא מזכיר שם שמים לבטלה. לאור זאת, לכאורה באמירת ברכה יש לחשש שמא יאמר המפדש: 'ה' אלקינו מלך העולם' וימות קדם שישלים ברכתו, ונמצא מזכיר שם שמים לבטלה?

תרוץ נפלא לכך אמר רבי יעקב יהושע פרום מלודז':

תקנת מאה ברכות נחקנה על ידי דוד המלך כדי לעצור את המגפה שהמיתה בכל יום מאה אנשים מישראל (במ"ד י"א כא), וכיון שהברכה בעצמה מונעת מיתה, אין לחשש שמא ימות המפדש קדם סיומה.

נחלת יעקב יהושע

"הבו גדל לאלקינו!"

ביום חמישי כ"ח במנחם אב יחול יומא דהלולא של הנצי"ב מוולוז'נין.

להלן מובא חדוש עצום שכתב בספרו 'מרומי שדה' (נויר סו ב) על גדל מעלת עניית אמן:

חכמינו זכרונם לברכה (ילק"ש האזינו רמז תתקמב) למדו את חיוב עניית אמן מהפסוק (דברים לב ג): "כי שם ה' אקרא הבו גדל לאלקינו", וכך פרשו את לשון הפסוק: כשאקרא בשם ה' בברכה, על השומעים להוסיף לכך גדלה בעניית אמן.

לפי זה יש לומר שאף על ברכה שחייבה מדרבנן, יש חיוב מן התורה לענות אמן, ומובן מפני מה גדול העונה אמן מהמברך, כי העונה אמן מקיים מצוה מן התורה, והמברך לעתים מקיים רק מצוה מדרבנן.

ברכות השחר בבחירתא, מדאורייתא.

קריאת שמע - פרשת ויאמר (ה')

ויהי לשון שמחה

כלל ידוע הוא בדברי חכמינו, כי לשון ויהי הפתובה בתורה מסמלת שמחה (בראשית ו' מב ב ועוד). אף כאן בפרשת ציצית כתבה התורה: ויהי לכם לציצית, ובמדור (מחזקא שלה טו) הסמיכו לכן את הפסוק בתהלים (צ' טו) "אור נרע לצדיק ולישיר לב שמחה".

זכמה באורים נאמרו על הקשר שבין מצות ציצית לבין מצות שמחה: א. רבנו חיים עמרם ממקובל צפת באר: "ל"ב חוטי הציצית יש סגולה לעורר שמחה בלב, שהרי התכלת השזורה בגיהם דומה לכסא הכבוד משכן השכינה. וכבר אמר דוד המלך בתהלים (קט"ו עד): "וראף יאוני וישמחו, ועל כן רמז הדבר בפסוק: ולישיר ל"ב שמחה". כנגד ל"ב חוטים שבציצית (משעם המלך ח"ו סי' תשצ"ט הובא ב"ק"ה ללב סי' כד סי"ח אות י"א).

ב. השפת אמת (שלה תרל"ט; תרי"ח) באר:

נקטה התורה לשון: וראיתם... וזכרתם, כלפי מצות ציצית, כי באמת שרש כלל המצוות טמון ברמ"ח ופס"ה האברים והגדים של כל יהודי, קרע השמון באומה, וכמאמר התנ"כ: "אור נרע לצדיק", ועל ידי מצות הציצית הוא נזכר באותן המצוות, ומתוך כך הוא עושה אותן ומוציאן מן הכח אל הפעל. [על פן נקראת מצוה זו 'ציצית' - מלשון צמיחה, כמו: ויצא ציץ" (במדבר ז' כב), שהיא 'צמיחה' את נרע המצוות הטמון בקרבו של יהודי].

היגע בשעתי המצוות רק כדי לקיים את רצון ה', אף אם בתחלה לא חש שמחה בשעיתו, זוכה לבסוף שיתישר לבו. כפי שאומר בהמשך הפרשה: "ולא תתורו אחרי לבבכם", ועל ידי שיתישר לבו ממילא יזכה להבין ולשמח בשעיתו, כמו שסיים הכתוב בתהלים: ולישיר לב שמחה".

הבטת בציצית בשעת קיום המצוה

כתב השילוח ערוך (א"ח כד ז'): "יש נוהגין להתפלל בציצית כשמוגייה לראיתם אתו, ולתן אותם על העינים, ומהגה יפה הוא וחובבי מצוה. והוסיף הרמ"א כי אף נוהגים לנשק החוטים בשעה שמוסתכלים בהם, והכל מתוך חביבות המצוה. ובמשנה ברורה (סי' ז) הוסיף בשם הקדמונים שכל המעביר את חוטי הציצית על עינו כשקורא פרשת ציצית, מקבט לו שלא יבא לידי ערוין.

הסמ"ק (עש"ח כח) דרש מלשון הכתוב: וראיתם אתו, כי ראית הציצית הנה מצוה בפני עצמה, אך רבים מהראשונים חלקו עליו. ואף בשו"ת הרי"ב (ח"ב סי' תפח) פסק שאין זו מצוה בפני עצמה, אך באר שהיא בודאי פרט חשוב מאד בעיני השרי ראיה הציצית מביאה לידי זכרון מצוות ה' שזו תכלית מצוה זו.

זמן ההבטת בציצית

בענין הזמן הראוי למצוה זו, בתרגום יונתן (במדבר טו טז) כתב: "ותחמון יתיה בזמן דאתון מתעטפת בהון ביממא", ומשמע שכל שעות היום יש מצוה להתפלל בציצית. אך למעשה היו קטנו הפוסקים (שו"ע שם) שראיה זו צריכה להעשות בשעת אמירת וראיתם אתו.

ובשם האר"ז"ל הביאו שהאדם צריך להתפלל בציציות בכל שעה ורגע, ובכך יקיים את הצווי וראיתם אתו, והוא תועלת גדולה לנשמה. שאם יזרז בכך לא יזדמן חטא לידו וגם ישיג תועלת גדולה, (שער הפגות ציצית דרוש ז'). ועוד הביאו (שם, פגות ק"ש דרוש ח) כי אף מי שאין תכלת בבגדו צריך לכוון כשמתפלל בשעת אמירת וראיתם אתו, כאלו יש בבגדו פתיל תכלת.

יש בנותן טעם להביא כאן את שמעב האמן עזרא (במדבר טו טז) בענין מצות ציצית: "והנה מצוה... שיתפסה בו ביום תמיד ולא יסירו מעליו... לפי דעתי יותר הוא חייב להתעטף בציצית בשאר השעות משעת התפלה, למען יזכר ולא ישגה ולא יעשה עברה בכל שעה, כי בשעת התפלה לא יעשה עברה".

וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך

ספר רבי יוחנן לוריא מקדמוני חכמי אשכנז, אבי סבו של המהרש"ל:

"ב"מי הצטוו כל יהודי המחזו לסמן את בגדיהם בצבע צהב לאות בזיון. פעם פגש ב"י כמר בשטרסבורג ושאל אותי לפי תמו: 'יהודי, הידוע אתה מה משמעותו של סימן זה שעל בגדיך?'. השבתי לו כי אני עונד אותו בצווי המלך, ולו היה מצוני לשאת עלי משקל גדול, גם אז הייתי עושה פדבריו, אף כי אין בכך כל טעם מובן.

אמר לי הכמר: 'אסביר לך אני את טעם הדבר: הקדוש ברוך הוא הבדילכם מכל העמים ונתן לכם את המצוות שראו לעין כל לא ההבדל בעיניכם לעמים. ומצוות הציצית שאותה אתם מקיימים מחמת צווי ה', מעידה על קיומכם את כלל המצוות, הנסמרות והנגלות. כל עוד שהייתם נזהרים בה פת וזכדין, רוח לכם. אך מעת שהחלתם לזלזל ולהתבייש במצוה זו, גר עליכם הבורא ששתאו עליכם תחת זאת סימן בזיון, שיהיה אות לכל על סכולתכם.

כאשר שמעתי זאת הוצאתי מיד את הציציות שהיו טמונות תחת בגדי והראיתני, אך הוא לא התרצה בכך וטען כלפי: 'יהי עליך ללובשן מבחוץ, כדי שתהייה נפרות לכל...' (מש"ב ע"ש שמו"ב ב' טו).

באותו ענין מעשה היה בצמח צדק מלובאוויטש ז"ע אשר פעם נשאל מפי קיסר רוסיה: מדוע הנך לובש בציצית? והתלית-קטן על בגדיך ואינך נוהג בצדיקים רבים המתפסקים בלבישתו תחת המלבושים? אין זאת אלא מנהג גאולה!

השיב לו הצמח צדק בחכמה ובענוה: "הציצית נתנה לנו כדי שנגביט בה ונזכר את מצות ה'. והנה, יש יהודים אשר זכרונו מזה, ודי להם להביט בציצית מפעם לפעם לשם זיכרון, וכרוני קשה, ורק אם אראה את הציצית בכל עת אזכר את המצוות כפי שצטויות" (דעת זמנים | לר"א אייבנא | פי"א אות א).

תפלה במנין שחברה עולמות

יהודה גדל במשפחה טובה. לידותו עברה עליו פטוב ובנעימים, בבית שקירותיו היו ספוגים בתורה ובמצוות, אך מאידך, המחסור החמיר שלט בו דרך קבע. התמזג בו ביהודה מאמר חי"ל (נדרים פא א): "הזהרו בבני עניים שמחו תצאו תורה", והוא גדל והצליח בכל אשר פנה; בתלמוד תורה, בישיבה הקטנה ובישיבה הגדולה, תמיד היה הוא מהאיריות שבחבורה והכל חפצו בקרבנו.

אלא שבהגיעו לפרקו התהפכה המגמה, והעניית ששררה בביתו עמדה לו לרושץ. רבים חפצו בו כחתן לבתם, אך כמנהג העולם, פיון שהיתה מעליו גבנות של אה ואחות ששרם נשאו בשל חסר אמצעים, אף שרדויו של יהודה התעכבו במשך זמן רב. וכך נאלץ הוא לצפות בתכיון עיניו אל המשיאם בזה אחר זה, ולהמתין לישועתו שבוששה מלהגיע.

לשבחו יאמר כי במשך כל זמן הצפייה הארפה והמיוגעת, אף כי כל חבירו לשעור כבר נשאו, לא הרפה הוא לרגע מעליותו בתורה. הוא שמר בכל תקופה על סודי הישיבה, כאלו היה זה שנתנו הראשונה בעיניה.

לאחר פגישתו טובה זכו אחיו ואחותו למצא את זוגם, גילו של יהודה היה מבוגר יחסית, והשרכנים לא מהרו להזדעק על דלתו. חלק נכבד מהשדוכים שהגיעו לו, לא התאימו כולל רמתו הרחנית והלמודית, והמעט שהתאימו, נפלה מסבות טעות.

מיום ליום גברו בלבו רגשות הבדידות והבושה, ורוחו הולכה והשתוחקה - אך לא נשבר; הוא היה מוצא לה פרקן בתפלותיו שהפכו לשם דבר. בדמעות ובכביות היה מחונן את פני אביו שבשמים, ולרגע לא התאיש מלקלות ולהתפלל לישועת ה' שתבוא הרף עין.

והנה, ביום מן הימים הזדמן לידיו של יהודה ספר מוסר ישן ונדיר. הוא קרא בו בשעת מנוחת הצהרים והקברים שנתמכו בו מצאו מסילות ללבבו, כביכול נכתבו במיוחד בעבורו, וכה היה כתוב בו:

"המבטב להעביר מעליו את רע הנורה, יקבל על עצמו מצוה או מנהג טוב, ויקפיד לשומרו מכל שמר, מתוך התמסרות מחללת, אף כנגד טבעו. העושה כן, מכתב לו שמון השמים ינהגו בו מדה כנגד מדה, וכנגד הטבע ישנו את הגדה שנגורה עליו. מצוה לרונה".

מחבר הספר הקטן ופרט בדבריו רשימה ארפה של מצוות והנהגות הנראות פשוטות לישום. יהודה נמלך בדעתו ולבסוף החליט לקבל על עצמו להקפיד על תפלה במנין בכל מחיר, יהיה חסדו.

יהודה נזכר במאמרי חי"ל ובדברי הפוסקים על אודות מעלת התפלה בצבור, אשר היא נשמעת תמיד לפני ה'. הוא נזכר אף בדברים שכתבו רבותינו על המעלה היתירה שיש בתפלה בצבור, שעל דה נקח לצבר אמנים ללא מספר, והוא היה בטוח כי בחר בבחירה הנכונה ביותר.

מיום זה ואילך לא הפסיד ולו פעם אחת תפלה בצבור, בישיבה או בבית הפנסת הסמוך לה. לא היה זה דבר המובן מאליה, שכן הישיבה שכנה בשכונה צדדית, אשר מתי מעט מניני תפלה היו בה, ואם הפסידם, היה עליו לכתת את רגליו בנסיעה או בהליכה מפרכת עד למקום שבו ימצא מנין.

באחד הימים, עם תחלתו של סדר אחר הצהריים, נאחד יהודה כבאב ראש עו. הוא נסה להתעלם ממונו אף הכאב התעצם ולא הרפה. משך, בקש יהודה את סליחת החברותא, ופנה לחדרו לתפס תענוגה קלה, בתקנה כי לאחריה יחלף הכאב.

יהודה התעורר אל תוך החשכה. הוא הביט בשעונו ובהלה וגלה כי השעה מאחרת מאד. חבירו לחדר כבר נמו את שנתם, והוא מהר ללבוש בשקט את מגבעתו וחליפתו ויצאת אל הרחוב השומם.

אחד הלילות הקריי הכה בפניו, והוא היה אובד צויר: "היכן אמצא מנין עכשיו?", הררה בענומה. לפתע, כמו משמים עברה לצדו מונית לבנה בחריקת בקמים. "צריך עזרה!", שאל הנהג

החביב, והיהדה, מבלי לחשב פעמים, בקש: "סע לאיצקוביץ!". הנהג שחבש לראשו כפה, לא היה זקוק להסברים נוספים ועד מהרה עצר בפתח בית הפנסת הנוצרי.

השעה, כאמור, הייתה כבר מאחרת מאד, ואף באיצקוביץ כבר בקשי היו מונינים. יהודה המתין שעה ארפה עד שסוף סוף התאספו לצדו עוד ששה אנשים, וכשכבר כמעט חשבו להתאיש, הופיע לפתע טוב נהג המונית המכר, כשעמו יהודי אמריקני בגיל העמידה, מלנה בנגדו הצעיר.

"משמים זמנו לכם עוד שני מתפללים", הכריז הנהג בתמימות ובשמחה, "וגם אני אצטרף אליכם", הבטיח, והתפלל החלה.

משהו באיירה המיוחדת ובמאמץ שקדם לכן, גרם ליהודה להשאב בעבותות קסם אל מעמקי התפלה. הייתה זו תפלה טונה מתמיד. רגשות קודש אפורה, הפולים התארכו בפיו ואך בקושי הוא הצליח לעצור בעד רגשותיו ולהתפלל יחד עם יתר המתפללים.

יתר המתפללים כבר סימו 'שמונה עשרה', אך יהודה התקשה להשתקם. הוא המשיך לעמוד, מתנועע בפנתו, ומשראו הללו כי הוא אינו מסיים, צרפו לעזרתם עובר ארח שישלים להם למנון, וכן הסתיימה התפלה.

משך מחצית השעה שלאחר מכן היה יהודה שקוע בתפלת 'שמונה עשרה', כשהוא אינו חש בעיניו הניעויות בגבו. היה זה היהודי המבוגר שהגיע עם נהג המונית. הוא לא יכול היה להתק את מבטו מהבחור, ירא השמים העומד מולו בתפלה שהוא מתמוגג בדמעותיו. הוא חש כי יבדו לסייע לו, והמתין בסבלנות עד שייסיס.

סיים יהודה את התפלה באמירת 'עלינו לשבח' בשמחה ובדבוקה, ופנה לצאת מבית הפנסת. היהודי המבוגר יצא אחריו. יהודה התלבט בינו לבין עצמו כיצד יחזיר ליישיבה, אחר שאת כל הפסל שהיה לכייו שלם לנהג המונית, ולפתע חש בטפיחה חביבה על כתפו.

"שלום עליכם", לחץ היהודי המבוגר את ידו של יהודה בחביבות, "עליכם שלום", השיב יהודה בנשיגות ובקש לטעם את דו, אלא שהאיש החביב לא הרפה. הוא החל לשוחח עם יהודה, תוך שהוא מתענג פכרטי משפחתו ובמקום מלודיו, וכששמע שיהודה טרם נשא, התעורר לפתע זימ בעיניו.

נכדה הייתה לו בארץ נכר. פלילת המעלות והמדות, שבגורת שמים, בארץ בלתי מובן בוששה ושועתה מלבוה. בגיל עשרים וחמש טרם מצאה את זוגה, ועתה, חש הסב, כי משמים זמנו לו לפגש את יהודה, ולא לחנם.

הוא לא מהר להצטרף על פגותיו. השיחה בינו לבין יהודה הלכה והתארכה, ומרגע ורגע הלך הסב והבין כי לפניו פחור איכותי משמכו ומעלה. הוא לא נפרד מהיהדה בטרם הזמין על חשבונו מונית שתיסע אותו ליישיבתו.

בדורו לבית המילון שבו שהה, מהר להתקשר לארצות הברית, אל בתו ותתנו, ובשר להם כי משהו טוב מתבשל... מן הפרטים שמסר הסב הבינו ההורים כי אכן יש דברים בגו, ומהרו להזמין פרטים טיטה לארץ.

השדוך התגלגל במהירות, ובתוך שבוע כבר נשברה הצלחת. יהודה זכה בשדוך משלים - כלה פלילת המעלות, שהוריה בעלי האמצעים התמיניו לראו ללא כל מחסורם ברחב לב.

חדשים ספורים לאחר מכן נכנס יהודה לחפה באשר ובעשר. בדורו לחפה נטשוטו עינו הנרגשות ביעות לקהל המזמנים, כשלתפתע הן נתקלו בדמות מפורת. היה זה נהג המונית החביב, זה שמשמים נשלח להפגיש בינו לבין סב אשתו, ולצרפו אליו למנין. הנהג חיד לבקר יהודה, והיהדה השיב לו בחיפז נרגש שהקביר את סודם המשפטי.

מתפלה במנין - רק מרויחים.

שבת ט"ש"י כי תבא תשע"ה

על עמודי